

ΦΟΙΤΗΤΙΚΟ ΛΕΞΙΚΟ ΕΠΙΒΙΩΣΗΣ

ΓΙΑ ΠΡΩΤΟΕΤΕΙΣ
ΚΑΙ ΟΧΙ ΜΟΝΟ



ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΣΤΕΚΙ
ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗΣ



Αντί εισαγωγής

Τι σημαίνει «ακαδημαϊκή ελευθερία» και ποιος είναι ο αυθεντικός «φασαίος»; Ποιες είναι οι διαφορές ανάμεσα στις αριστερές παρατάξεις που είναι περισσότερες και από τα μέλη τους και τι διαφορετικό έχει να προτείνει ο αναρχισμός; Τι είναι οι εργολαβίες και τι το «άσυλο»; Το νέο ανανεωμένο λεξικό του Αναρχικού Στεκιού Φιλοσοφικής παρέχει όλες τις απαντήσεις! Αποτελεί έναν πρακτικό οδηγό πλοήγησης στο πανεπιστήμιο, ιδιαίτερα διδακτικό για τους «νεοεισερχόμενους» και αναντίρρητα χρήσιμο για τις «παλιοσειρές» της σχολής. Πολιτικό και σατυρικό ταυτόχρονα, έρχεται για να βάλει «μπουρλότο» στους απολιτικ, να συγκεντρώσει την χλεύη «εναλλακτικών» και «φασαίων», μα πάνω απ' όλα να προβληματίσει, να διεγείρει την κοινωνική και πολιτική σκέψη και -γιατί όχι- να γυρέψει αντίλογο.

A

Ακαδημαϊκή ελευθερία: θα μπορούσε πολύ γενικά να σημαίνει την «ελευθερία σκέψης, έκφρασης και διάδοσης ιδεών μέσα στον χώρο του πανεπιστημίου». Κατά τα ακαδημαϊκά ειωθότα ωστόσο, η «ακαδημαϊκή ελευθερία» αρθρώνεται ως έννοια κυρίως από «παλαιών αρχών» καθηγητές, για να αποδώσουν το ακριβώς αντίθετο περιεχόμενο. Σύμφωνα με αυτούς, η «ακαδημαϊκή ελευθερία» συνεπάγεται το δικαίωμα των ίδιων στην πολιτική προπαγάνδα και ταυτόχρονα, την κατάπιξη της αντίθετης άποψης, ακόμη και με βίαια κατασταλτικά μέσα. Αν τους ασκήσεις κριτική «δεν έχει θέση η πολιτική στο πανεπιστήμιο». Αν σου ασκήσουν αυτοί κριτική (ευχόμενοι «φυλακές» και «διώξεις» για τους αντιφρονούντες και άλλα βαθύτατα επιχειρήματα) είναι... «ακαδημαϊκή ελευθερία». Τόση δημοκρατία είχαμε να δούμε από την χούντα!

Άλφα σε κύκλο: σύμβολο ιστορικά συνδεδεμένο με το παγκόσμιο αναρχικό κίνημα. Θα το συναντήσεις συχνά σε αφίσες και σε τοίχους της σχολής, δίπλα στην υπογραφή του Αναρχικού Στεκιού Φιλοσοφικής. Όχι, δεν είναι μυστικιστικό σύμβολο, ούτε κάποιας μορφής κώδικας. Δεν είναι επίσης ούτε «ταγκιά» γκραφιτάδων ή ιερό σήμα. Στην πραγματικότητα, το λεγόμενο «αλφάδι» λειτουργεί «εθιμοτυπικά» ως αναγνωριστικό του πολιτικού μας χώρου και τίποτα παραπάνω. Συμβολίζει τα αρχικά γράμματα δύο λέξεων, του anarchy (αναρχία) και του order (τάξη). Σημαίνει «η αναρχία είναι τάξη» (και όχι χάος και αταξία όπως πολλοί νομίζουν).

Αναρχικό Στέκι Φιλοσοφικής: πολιτικός χώρος που εδρεύει στον 8ο όροφο της σχολής, στην αίθουσα 819. Όχι, δεν είναι «φωλιά εξωπανεπιστημιακών». Φοιτητικός χώρος είναι, που εμπνέεται από τον αναρχισμό, εκφράζει την επαναστατική κοσμοθεωρία του, παλεύει για την διάδοση των ελευθεριακών του αξιών και διαδίδει τα προτάγματα του για το χτίσιμο μιας νέας κοινωνίας ισότητας και ελευθερίας. Το Αναρχικό Στέκι Φιλοσοφικής φιλοξενεί σταθερά πολυποίκιλες δραστηριότητες: από εκδηλώσεις και δομές όπως βιβλιοπωλείο, δανειστική βιβλιοθήκη, εκδοτικά και επιμορφωτικά εγχειρήματα, έως ανοιχτά καλέσματα για την ανάληψη συλλογικής δράσης. Δεν λειτουργεί όμως αποκλειστικά ως χώρος που

φιλοξενεί δραστηριότητες. Μέσα σ' αυτό, συνεδριάζει σε εβδομαδιαία βάση φοιτητική πολιτική συνέλευση που είναι και η μόνη αρμόδια για την διαχείριση του. Αυτή, προωθεί μια άλλη λογική για τις φοιτητικές διεκδικήσεις, ανταγωνιστική με αυτή των κομματικών παρατάξεων και των συμμάχων τους, με προοπτική την ακηδεμόνευτη και απ' τα κάτω φοιτητική οργάνωση και με το βλέμμα στραμμένο σε μια άλλη εκπαίδευση σε μια άλλη κοινωνία για την οποία αξίζει να αγωνιστούμε. Τις δράσεις, τις πολιτικές θέσεις και τους στόχους του Στεκιού θα τα μάθεις εντός της σχολής, αλλά για μια περαιτέρω συστηματικότερη εξέταση, μπορείς να επισκεφτείς τον ιστότοπο του και τις σελίδες επικοινωνίας του. Ακόμη καλύτερα: μπορείς να επισκεφτείς το στέκι, σε κάποια ανακοινωμένη λειτουργία του. Κι ακόμη καλύτερα: να γίνεις μέλος του και να το πάρεις στα χέρια σου, ισότιμα οργανωμένα με τα υπόλοιπα, παλιά και νέα μέλη!

Αναρχικό κίνημα: το παγκόσμιο επαναστατικό κίνημα που εμπνέεται από τον αναρχισμό (βλ. αναρχισμός). Γεννήθηκε στο τέλος του 19ου αιώνα με προεξάρχουσες μορφές τους Μπακούνιν, Κροπότκιν, Μαλατέστα κ.α. Έχει διαγράψει μια ιστορική πορεία αγώνων σε όλο τον πλανήτη, ενώ σε μια σειρά από χώρες αποτέλεσε τον καθοδηγητικό αρωγό μεγάλων κοινωνικών εξεγέρσεων και επαναστάσεων. Σίγουρα θα έχεις ακούσει για την Κοινωνική Επανάσταση στην Ισπανία του 1936, όπως πιθανά θα γνωρίζεις ότι τα γεγονότα στο Σικάγο του 1886 που καθιέρωσαν το 8ωρο και την εργατική «πρωτομαγιά» ήταν το αποτέλεσμα της δράσης αναρχικών και αναρχοσυνδικαλιστών στο αμερικανικό εργατικό κίνημα. Σήμερα, αναρχικές ομοσπονδίες και οργανώσεις υπάρχουν σε όλο τον κόσμο και στις 5 ηπείρους. Το αναρχικό κίνημα αλλού είναι μικρότερο (π.χ. στην Ασία) και αλλού μεγαλύτερο (π.χ. στην Λατινική Αμερική). Στην Ελλάδα, τον 19ο αιώνα υπήρξε ένα ελπιδοφόρο αναρχικό κίνημα στην Πελοπόννησο που όμως δεν κατάφερε να εξελιχθεί σε δύναμη ανατροπής και αργότερα επανεμφανίστηκε μέσα από το πολυτεχνείο του 1973. Εμείς απ' την πλευρά μας αγωνιζόμαστε ώστε το αναρχικό κίνημα να αποκτήσει οργάνωση, να γνωστοποιήσει πλατιά την ιδεολογική και αξιακή του ταυτότητα, να σφυρηλατήσει εκ νέου τους καταστατικούς του σκοπούς και να οδηγηθεί με στρατηγική και πρόγραμμα προς νέους ιστορικούς σταθμούς, λειτουργώντας ως η εμπροσθοφυλακή των κοινωνικών - ταξικών αγώνων των καιρών μας. Προσβλέποντας στην

επαναστατική ανατροπή που τόσο έχει ανάγκη η κοινωνία αλλά και η ίδια η ιστορία της ανθρωπότητας.

Αναρχισμός: θα πρέπει λοιπόν, να έχεις υπ' όψιν σου ότι είναι προϊόν της σοσιαλιστικής σκέψης του 19ου αιώνα και του εργατικού κινήματος. Δεν είναι μια ουτοπική θεωρία ή μια «φιλοσοφία» που επινόησε κάποιος αφηρημένος στοχαστής. Ως εκ τούτου, ο αναρχισμός εν πρώτοις είναι μια ταξική κοσμοθεωρία: ταξική απ' την πλευρά των δυνάμεων της εργασίας, της κοινωνικής δηλαδή πλειοψηφίας που παράγει όλο τον πλούτο που η κυρίαρχη εκμεταλλευτική οικονομική τάξη σφετερίζεται. Ο αναρχισμός είναι συνάμα μια ελευθεριακή κοσμοθεωρία. Σε αντίθεση με τον μαρξισμό, αναγνωρίζει ότι το κράτος ως υπερθεσμός εξουσίας και ταξικής κυριαρχίας δεν μπορεί να λειτουργήσει χωρίς την ύπαρξη μιας προνομιούχας κοινωνικής τάξης, όπως αποδείχτηκε σε όλες τις «σοσιαλιστικές» χώρες του παρελθόντος. Γι' αυτό και ο αναρχισμός υποστηρίζει την κατάργηση του κράτους και του καπιταλισμού και την αντικατάστασή τους από τον αναρχικό ή ελευθεριακό κομμουνισμό. Υποστηρίζει δηλαδή την δημιουργία μιας κοινωνίας όπου οι αποφάσεις λαμβάνονται απ' τα κάτω, από όργανα λαϊκής αυτοδιεύθυνσης (λαϊκές συνελεύσεις, κοινοτικές συνελεύσεις, συμβούλια παραγωγών κ.λπ.) και όχι από διαχωρισμένα σώματα εξουσίας (όπως τα κοινοβούλια). Όπου όλοι μετέχουν στην παραγωγή των αγαθών, έχουν πρόσβαση στον παραγόμενο κοινωνικό πλούτο με βάση τις ανάγκες τους και κανένας δεν πλουτίζει εις βάρος της εργασίας των άλλων. Μια κοινωνία οικονομικής ισότητας, η οποία αναπτύσσεται με γνώμονα το συλλογικό όφελος και όχι την ατομική κερδοφορία. Μια κοινωνία ελευθερίας και αλληλοβοήθειας (και όχι κανιβαλισμού και ανταγωνισμού όπως η σημερινή).

Άσυλο: Παλιά κοινωνική παράδοση που αναγνωρίζει τα πανεπιστήμια ως χώρους που αγκαλιάζουν αγωνιζόμενους ανθρώπους και επαναστατικές ιδέες και είναι φιλικά προς κάθε κατατρεγμένο και άδικα κυνηγημένο. Γι' αυτό και το «πανεπιστημιακό άσυλο» νοσηματοδοτείται ως απαγόρευση της αστυνομίας, δηλαδή των έμμισθων υπηρετών του κράτους, να εισέρχεται σε αυτό για να ξυλοκοπεί ή να συλλαμβάνει. Με πολύ αίμα και σκληρούς αγώνες αυτή η παράδοση έγινε νόμος του κράτους για αρκετές δεκαετίες, αλλά η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας τον κατήργησε και

πιο πριν το ΠΑΣΟΚ (με τον νόμο της Διαμαντοπούλου που προσφάτως έκανε comeback και πλέον ανέλαβε ρόλο πολιτικού σχεδιασμού στο ιστορικό κόμμα της ρεμούλας και των μνημονίων). Σε πείσμα του καθεστώτος, που θέλει να εκριζώσει από την ιστορική μνήμη το «άσυλο», αυτό δεν έχει ανάγκη νομικές κατοχυρώσεις. Η αλληλεγγύη μεταξύ των αγωνιζόμενων και των κατατρεγμένων είναι πολύ ισχυρότερη από τους κρατικούς νόμους όταν εκφράζεται έμπρακτα. Αυτό είναι που έχουμε ανάγκη για να ξαναγίνουν τα πανεπιστήμια άσυλα αγώνων. Γιατί θα πρέπει να ξέρεις, ότι αστυνομικές εισβολές για την διάλυση καταλήψεων γινόντουσαν και στο παρελθόν και με τον νόμο του ασύλου σε ισχύ, όπως π.χ. στην περίοδο της διακυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ. Το πότε μια κυβέρνηση αποφασίζει να επιτεθεί, εξαρτάται από το μέγεθος της αντίστασης και του κόστους που θα συναντήσει (δηλαδή τους συσχετισμούς δύναμης της εκάστοτε εποχής) όχι από τα θεσμικά κείμενα και πόσο «δεξιά» είναι η ηγεσία της.

Αυτόνομα σχήματα: ανεξάρτητα σχήματα που κάνουν συνδικαλισμό απ' τα κάτω. Δεν πρέπει να συγχέονται με το μαρξιστικό πολιτικό ρεύμα της Αυτονομίας (π..χ. αυτόνομοι αντίφα) αν και ορισμένα αυτόνομα σχήματα έχουν πράγματι αναφορές στον αυτόνομο μαρξισμό. Μέσα σ' αυτά τα σχήματα, συμμετέχουν και αναρχικοί/ες και πολλά αυτόνομα σχήματα έχουν μακρά παράδοση αγώνων, που ακόμη κι αν διαφωνούμε σε μια σειρά από θέματα μαζί τους, δεν μπορούμε παρά να το αναγνωρίσουμε. Τα ερωτήματα μας είναι: τι σημαίνει «ανεξάρτητο» και τι σημαίνει «αυτόνομο» σε ιδεολογικό και πολιτικό επίπεδο; Κι αν η «αυτονομία» εδώ, εδράζεται στην βάση του ανεξάρτητου π.χ. από τα κόμματα, στην βάση ποιας ταυτότητας και ποιας στοχοθεσίας προσδιορίζεται ένα «αυτόνομο» σχήμα ως π.χ. «ανεξάρτητο από τα κόμματα»; Γιατί το «αυτόνομο» και το «ανεξάρτητο» έξω από άλλες ιδεολογικές αναφορές, οδηγεί απλώς στον ετεροπροσδιορισμό. Είσαι έξω ή ενάντια σε κάτι, με βάση αυτό που είσαι. Αν αυτοπροσδιορίζεσαι με βάση αυτό που δεν είσαι, διόλου δεν αποσαφηνίζεται, τι ακριβώς είσαι. Η κριτική η δική μας προς τα αυτόνομα σχήματα είναι τριών ειδών. Η πρώτη είναι ο τρόπος με τον οποίο συνδικαλιζονται. Αν δεν έχεις ιδεολογική και πολιτική ταυτότητα, μοιραία ο συνδικαλισμός σου θα παγιδευτεί στις πολιτικές ατζέντες άλλων. Δεν είναι τυχαίο ότι τα πιο πολλά αυτόνομα σχήματα

συνεργάζονται με κομματικές παρατάξεις οι οποίες στην συνέχεια, πατώντας πάνω στην δημοφιλία που έχουν χτίσει στον Φοιτητικό Σύλλογο, την εκμεταλλεύονται για να αναδειχτούν στις φοιτητικές εκλογές. Η δεύτερη, είναι ότι συνδικαλισμός χωρίς αλληλεπίδραση με το «πολιτικό» και το «ιδεολογικό» είναι ρεφορμισμός. Δηλαδή διεκδικείς (αναγκαίες) βελτιώσεις (π.χ. για το πανεπιστήμιο) χωρίς να αμφισβητείς το ίδιο το ταξικό πανεπιστήμιο και χωρίς να αντιπροτείνεις μια άλλη εκπαίδευση και μια άλλη κοινωνία. Μοιραία αυτό οδηγεί στον συμβιβασμό με τον καπιταλισμό και το κράτος και στις αυταπάτες είτε για «μικροβελτιώσεις» χωρίς να θίγεται το ίδιο το σύστημα, είτε ακόμη και αυταπάτες για κυβερνήσεις «αριστερές» και «λαϊκές», τάχα πιο φιλικές στα κινήματα (στην ακραία εκδοχή). Κι η τρίτη κριτική μας, είναι ότι ακριβώς η έλλειψη ιδεολογικοπολιτικής ταυτότητας και επαναστατικών προταγμάτων και αναφορών, δεν βοηθά την πολιτικοποίηση, ούτε αποσαφηνίζει για ποιο λόγο πρέπει κανείς να παλέψει. Αυτό φέρνει σαν αποτέλεσμα την πρόσκαιρη τριβή με τα κινήματα είτε με όρους βιωματικού lifestyle είτε πολύ επιφανειακά, για όσο καιρό διαρκούν οι σπουδές. Η κριτική μας είναι συντροφική και προωθητική. Ελπίζουμε και η δική τους.

ΑΡΑΣ: Κομματική παράταξη προσδεδεμένη στην κυβερνητική αριστερά του ΜΕΡΑ25 και της ΛΑΕ. Ανοικτά υπέρ της ρωσικής ιμπεριαλιστικής εισβολής στην Ουκρανία και ανοικτά υπέρ μιας αστικής «μεταβατικής εξουσίας», η οργάνωση αυτή πάντα παίρνει το μέρος των «καλών ιμπεριαλιστών» (έξω από τα σύνορα) και των «καλών εξουσιαστών» (εντός των συνόρων). Σάρκα από την σάρκα της «ανανεωτικής αριστεράς» που ψάχνει να βρει «τι πήγε λάθος στην ΕΣΣΔ» η οργάνωση αυτή αναδεικνύεται τα τελευταία χρόνια ως «τα μπράτσα της ΕΑΑΚ», εκφράζοντας την σύγχρονη εκδοχή της πάλαι ποτέ παράδοσης των ομορτιστών να επιτίθενται κατά αγωνιστών/τριών. Τα παραδείγματα συμμορίτικης βίας αυτού του μορφώματος βρίθουν, όπως και τα παραδείγματα αποπολιτικοποίησης και προβολής μόνο της τραμπουκικής βίας της ΑΡΑΣ και όχι της πολιτικής γραμμής και της κοσμοθεωρίας της, ώστε να καλυφτούν τα νότα και να ξεπλυθούν τα υπόλοιπα (παλιά και νέα) σχήματα της ΕΑΑΚ (που έχουν κι αυτά εξαιρετικά παρόμοια γραμμή, κοσμοθεωρία και διαδρομή με την ΑΡΑΣ: άλλωστε αν δεν ταιριάζανε, δεν θα συμπεθεριάζανε).

ΑΡΕΝ: Πάλαι ποτέ παράταξη του ΣΥΡΙΖΑ, αργότερα της ΛΑΕ και ύστερα από κοινού της ΛΑΕ και του ΜΕΡΑ25. Βλέπεις, οι διασπάσεις της αριστεράς, τόσο της κυβερνώσας, όσο και της «άλλης» είναι περισσότερες και από τα μέλη της. Όσον αφορά την ΑΡΕΝ πάντοτε ήταν ο βραχίονας της «κυβερνώσας». Ο επίσημος δορυφόρος της στα πανεπιστήμια και όχι απλώς «άτυπος εκφραστής». Ναι, αυτής της αριστεράς, που έφερε το 3ο και το 4ο μνημόνιο στο όνομα της «ρήξης». Αυτή που με τον περίφημο «νόμο Γαβρόγλου» έβαλε διδάκτρα στα μεταπτυχιακά, ίδρυσε προπτυχιακά ξενόγλωσσα με διδάκτρα, αφαίρεσε από τμήματα την παιδαγωγική επάρκεια και λεηλάτησε κοινωνικά και συνδικαλιστικά κεκτημένα αιώνων. «Μα, εμείς φύγαμε» θα σου απαντήσουν οι κάθε λογής Βαρουφάκηδες και Στρατούληδες (αυτοί που κρύβονται πίσω από τους νεολαίους της ΑΡΕΝ). Δυστυχώς γι' αυτούς, τα πεπραγμένα τους ως υπουργοί μιλούν από μόνα τους όπως και ο χρόνος της αποχώρησής τους όταν ήδη είχαν ανανεώσει το 2ο μνημόνιο και είχαν τσακίσει κινήματα και αντιστάσεις. Μιλούν φυσικά και τα πρόσφατα πεπραγμένα τους, καθώς και η αξίωση τους να ξαναβρεθούν σε κυβέρνηση «προοδευτική» με τον ΣΥΡΙΖΑ (από τον οποίο «έφυγαν») και το ΠΑΣΟΚ (που δήθεν «γιαούρτωναν»).

Attack: Νεόκοπο πολιτικό σχήμα της «άλλης» αριστεράς. Αποτελεί κομματικό όργανο του «ΝΑΡ», μιας οργάνωσης που ανήκει στην «ΑΝΤΑΡΣΥΑ». Δημιουργήθηκε με σκοπό να αποστιγματιστεί το ΝΑΡ από τα νταραβέρια του μέσω της ΕΑΑΚ με την ΑΡΕΝ, την ΑΡΑΣ και την «κυβερνώσα» αριστερά γενικότερα. Βέβαια στα πιο νεαρά μέλη, ισχυρίζονται «αξιακούς» λόγους για την αποχώρησή τους, όμως οι παροικούντες της Ιερουσαλήμ γνωρίζουν την πάγια επιθυμία του ΝΑΡ να διαχωριστεί από το «ΣΕΚ» (οργάνωση που επίσης πρόσκειται στην «ΑΝΤΑΡΣΥΑ) μπας και ξεβγάλει το άνω λεχθέν «στίγμα» που του έχει λεκιάσει την ιστορική του πορεία. Δεν θα τα καταφέρει! Το ΝΑΡ (που αποτελεί διάσπαση του ΚΚΕ) τόσο αυτοτελώς όσο και ως «ΑΝΤΑΡΣΥΑ» και «ΕΑΑΚ» υπήρξε επί χρόνια νεροκουβαλητής του ΣΥΡΙΖΑ, πριν από το 2015 αλλά και σε όλη την πορεία μέχρι το 3ο μνημόνιο, ενώ και στην συνέχεια, δεν σταμάτησε να μιλάει για «μεταβατική εξουσία», δηλαδή για αστική διακυβέρνηση. Η «άλλη» αριστερά, λειτουργεί με έναν κανόνα: πηγαίνει, όπου φυσάει ο άνεμος (υπάρχει και πολιτική λέξη γι' αυτό και την ξέρουν καλά, την είπαμε και πριν: ομορτισμός λέγεται).

Γ

Γενική Συνέλευση (Γ.Σ.): θα έπρεπε να είναι ένα όργανο συζήτησης, ισηγορίας και λήψης αποφάσεων για τα θέματα του φοιτητικού βίου. Θα θέλαμε πολύ να υπερασπιστούμε τις Γενικές Συνελεύσεις ως πεδία ζύμωσης ιδεών, ως σημείο από τα κάτω φοιτητικής συνεργασίας και ως μέσο εξαγωγής αγωνιστικών αποφάσεων. Αλλά δεν είναι έτσι. Οι Γενικές Συνελεύσεις είναι στην πραγματικότητα η αρένα των κομματικών αντιπαραθέσεων για την ανάδειξη της πολιτικής ηγεσίας του Φοιτητικού Συλλόγου, καθώς και ένα πανηγύρι αναζήτησης ψηφοφόρων και νέων μελών για τα κάθε λογής κομματίδια. Οι κομματικές παρατάξεις εκμεταλλεύονται διαχρονικά την απαξίωση των Γ.Σ. από την πλειοψηφία των φοιτητών/τριων ώστε να περνούν πλαίσια που δεν συζητούνται, παρά μόνο στην βάση της εκάστοτε παράταξης ή στο Δ.Σ. και να τα αναδεικνύουν ως «αγωνιστικά» χωρίς στην πραγματικότητα να έχουν συνδιαμορθωθεί από την πλειοψηφία. Για τις κομματικές παρατάξεις, η «μάζα» των φοιτητών/τριών που μετέχει στις Γ.Σ. δεν είναι απλά, παρά το σώμα επικύρωσης των δικών τους πλαισίων (από όποια παράταξη ή σχήμα προέρχονται αυτά τα πλαίσια). Ως Αναρχικό Στέκι Φιλοσοφικής έχουμε συγκεκριμένες θέσεις και προτάσεις για το πώς μπορούν να δημιουργηθούν πραγματικά απ' τα κάτω όργανα, πραγματικά συλλογικά και πραγματικά αγωνιστικά και πώς αυτά θα διασφαλίσουν την ισότητα στην λήψη των αποφάσεων. Για να αποκτήσουν σάρκα πρέπει να δυναμώσει η φωνή που προωθεί την ακηδεμόνευτη και αγωνιστική δράση. Ναι, πρέπει να πάρεις μια μεγάλη απόφαση. Δύσκολη μιας και δεν θα αρκεί να «επικυρώνεις» αλλά θα πρέπει να συνδιαμορφώνεις. Αλλά αναγκαία!

Δ

Δίκτυο: Ναι, είναι πολλές οι παρατάξεις. Είπαμε, πιο πολλές και από τα μέλη της αριστεράς! Εύλογα, θα αναρωτηθείς: γιατί να τα μάθω όλα αυτά; Δεν είναι υποχρεωτικό, σε καμία περίπτωση. Μπορείς να ξεπεράσεις τα λήμματα αυτά. Γνώμη μας: οφείλεις να έχεις πολιτική κατάρτιση για να μπορείς να αξιολογείς, να κρίνεις και να αποφασίσεις πού οργανώνεσαι ή γιατί δεν οργανώνεσαι. Στην τελική, με την ζωή σου έχει να κάνει και με τις ζωές όλων. Γι' αυτό και πρέπει να ξέρεις τι λένε όσοι βρίσκονται

στον πολιτικό χάρτη και τι τους καταλογίζουν οι πολιτικοί τους αντίπαλοι. Ας πάμε λοιπόν στο «ΔΙΚΤΥΟ». «Κυβερνώσα» αριστερά κι αυτό. Ιδρύθηκε ως μετασχηματισμός του «BLOCO» του ΣΥΡΙΖΑ. Μέχρι την άνοδο του Κασσελάκη στην ηγεσία παρέμενε «ΣΥΡΙΖΑ». Έκτοτε ανήκει στην «ΝΕΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ» των ηττημένων της κομματικής μάχης. Ναι, αυτών των μεγάλων επαναστατών όπως της Αχτσιόγλου, που με νόμο συρρίκνωσε για πρώτη φορά μετά την μεταπολίτευση βασικά εργατικά και συνδικαλιστικά δικαιώματα και των άλλων υπουργών, όπως του Τσακαλώτου, βασικού αρχιτέκτονα των μνημονίων. Αποχώρησαν, λένε, γιατί δεν τους άρεσε η «αισθητική Κασσελάκη», γιατί το κόμμα τους γίνεται «αρχηγικό» (λες και ο Τσίπρας ήταν υπόδειγμα «ισηγορίας») και γιατί θα πάψει να είναι τόσο «αριστερό» (φήμες λένε ότι οργανώνουν έκνομες αντάρτικες δραστηριότητες με τον Νάσο τον Ηλιόπουλο να αναλαμβάνει την μεταφορά οπλισμού προς το τατόι). Α! Τους ενοχλεί και που ο «greek dreamer» Κασσελάκης είπε το ΝΑΤΟ ιερή συμμαχία! Ορθόν. Άλλωστε «ανίερα» οι αθεόφοβοι έκαναν την Ελλάδα μια απέραντη νατοϊκή βάση από την Κρήτη μέχρι τον Έβρο!

Δ.Α.Π.: η φοιτητική παράταξη της Νέας Δημοκρατίας. Του κόμματος που ως κυβέρνηση μας έχει προσφέρει άπλετο ανθρώπινο αίμα και αναρίθμητες καταστροφές. Τα μέλη της ΔΑΠ, είθισται να πολιτεύεται μοιράζοντας σημειώσεις μαθημάτων για να μαζέψουν ψήφους και να υπόσχονται διαφόρων λογίων ρουσφέτια. Η ΔΑΠ αποτελείται κυρίως από πλουσιόπαιδα με ανύπαρκτες ηθικές αξίες ή για την ακρίβεια, οι αξίες τους φτάνουν μέχρι εκεί, που «αντέχει η τσέπη τους». Παρτάλια δηλαδή, μελλοντικοί χαρτογιακάδες και «αυτοδημιούργητοι» (με τα λεφτά του μπαμπά), μελλοντικοί εργοδότες που θα μας κάτσουν στο σβέρκο όταν θα μεγαλώσουν. Κατά την άποψη μας, είναι ντροπή και μόνο η οργανωμένη ύπαρξη αυτής της κομματικής νεολαίας μέσα στα πανεπιστήμια των αγώνων και του λουτρού αίματος για «ψωμί – παιδεία –ελευθερία». Και αναγνωρίζουμε ως μεγάλο κρίμα, νέοι άνθρωποι να ακολουθούν την φοιτητική παράταξη ενός κόμματος που εδώ και τόσες δεκαετίες τσακίζει τον λαό, την εργατική τάξη και την νεολαία. Ας ελπίσουμε, ότι αργά ή γρήγορα θα αρχίσει και γι' αυτό το κόμμα η αντίστροφη μέτρηση και θα εγκαταλειφθεί στο χρονοντούλαπο της ιστορίας. Όσο για την φιλοσοφική; Κάθε χρόνο και χειρότερα γι' αυτούς και καλύτερα για εμάς.

Πριν μερικά χρόνια τους διώξαμε από τα τραπεζάκια, σε πείσμα των τότε «επαναστατών» της ΕΑΑΚ που ούρλιαζαν εναντίον μας και έκτοτε ούτε ξαναεπιχείρησαν να εμφανιστούν στους διαδρόμους της σχολής με υλικό τους, ούτε ξαναπήραν (εκλογικά) κεφάλι.

E

Ε.Α.Α.Κ.: Φοιτητική παράταξη που πρόσκειται στην «άλλη αριστερά» αλλά πάντα καταλήγει το παραπονεμένο τέκτο είτε της «σταλινικής», είτε της «κυβερνώσας αριστεράς». Με την βούλα πλέον, η ΕΑΑΚ έγινε αυτό που πάντα την λέγαμε (και μας έλεγαν «γραφικούληδες») τα ομορτούνια και οι φασαίοι πολλών πολιτικών χώρων): παράταξη-παρίας της «κυβερνώσας» αριστεράς. Πλέον βρίσκεται στα χέρια του «ΣΕΚ» έχοντας από κοντά την ΑΡΕΝ και την ΑΡΑΣ που ήδη περιγράψαμε. Δεν έχουμε να πούμε και πολλά παραπάνω!

Ας αντιγράψουμε, τι λέγαμε το 2020, για την τότε ΕΑΑΚ:
«Τα μέλη της ακούνε συνήθως έντεχνο, αναζητούν συνεργασίες από άλλες πολιτικές δυνάμεις (της αριστεράς ή του αναρχισμού) που κατά τ' άλλα υβρίζουν, προσπαθούν να αντιγράψουν στην φρασεολογία το ΚΚΕ αλλά όχι με μεγάλη επιτυχία, αρνούνται ότι υπήρξαν ουρά του ΣΥΡΙΖΑ (ενώ μέχρι και το δημοψήφισμα βρίσκονταν αγκαζέ στα πανεπιστήμια, στο εργατικό κίνημα, στις πλατείες των αντιμνημονιακών αγώνων). Οι περισσότεροι εακίτες παρατούν τον “αγώνα” μετά την αποφοίτηση τους. Εμείς τους αποκαλούμε ομορτουμιστές, συριζόφιλους, “μεταλλαγμένους κνίτες”. Ανάμεσα τους –όπως συμβαίνει και στο ΚΚΕ – βρίσκονται και πολλά έντιμα παιδιά της εργατικής τάξης, ανιδιοτελείς αγωνιστές/τριες, άνθρωποι με οράματα. Δυστυχώς, ενστερνίζονται μια χρεοκοπημένη ιδεολογία η οποία όπου εφαρμόστηκε αναπαρήγαγε ανισότητες και εγκαθίδρυσε αυταρχικά καθεστώτα, επιβεβαιώνοντας την κριτική του Μπακούιν. Καμία ισότητα δεν θα οικοδομηθεί από «κομμουνιστικά καθεστώτα» αφού το κράτος εγγενώς αποτελεί διαχωρισμένο μηχανισμό εξουσίας, ταξικό και καταπιεστικό όργανο, που όταν θα εκλείψει, τότε και μόνο τότε η ελευθερία, η ισότητα, η δικαιοσύνη θα ανατείλουν.»

Εναλλακτικοί: παρεμφερές ανθρωπότυπος με τον «φασαίο» που θα συναντήσεις παρακάτω. Η διαφορά είναι ότι οι εναλλακτικοί μπορεί να έχουν και μια κάποια πολιτική συγκρότηση. Κατά βάση όμως η πολιτικοποίηση τους έχει πολιτισμικό κίνητρο. Γουστάρουν υποκουλτούρες, μουσικές μόδες, αντισυμβατικά (τάχα μου δήθεν) στυλ και lifestyle. Κάνουν την «φάση» τους, δεν είναι κακό αυτό, αλλά έχουν την τάση να την πολιτικοποιούν κιάλας. Από το συλλογικό «άραγμα» (με άτομα της φάσης τους) ως το «αυτοοργανωμένο μπαρ» (μάλλον εννοούν το μπαρ που η μπύρα αυτό-σερβίρεται). Οι εναλλακτικοί βρίσκονται συνήθως ανάμεσα σε ΕΑΑΚ και ελευθεριακά/αντιεξουσιαστικά σχήματα ή φλερτάρουν αμφίπλευρα (ξέρουν καλύτερα τις διαφορές σλατίνας/φασαίας παρά τις διαφορές μαρξισμού/αναρχισμού, γι' αυτό!). Απεχθάνονται τις ιδεολογικές ταυτότητες, γι' αυτό και ένας συνεπής εναλλακτικός μαρξιστής δεν θα μπει ποτέ στην ΠΚΣ, με μοναδικό του κριτήριο ότι είναι «αποστειρωμένη» (που είναι δηλαδή αλλά δεν είναι εκεί το ζήτημα) όπως και ένας αναρχίζοντας εναλλακτικός δεν θα μπει ποτέ σε έναν αμιγώς αναρχικό ιδεολογικοπολιτικό σχήμα βλέποντας το ως «υπερσοβαρό» (ή θα μπει και θα «κριντζάρει» στο πρώτο εξάμηνο). Θεωρούν «ανοικτότητα» το κλείσιμο στον παρεϊστικό κινηματικό τους μικρόκοσμο και «κλειστότητα» το «άνοιγμα», την «απεύθυνση» και την προσπάθεια πειθούς προς στους φοιτητές και τις φοιτήτριες, τους οποίους στην πλειοψηφία τους χαρακτηρίζουν ως «μικροαστούς», όχι στην βάση της πραγματικής ταξικής τους θέσης αλλά με βάση δικά τους αφηρημένα κριτήρια για τον τρόπο ζωής τους και τον βαθμό της πολιτικοποίησής τους. Όλα τα παραπάνω τους οδηγούν στο να ακολουθούν την ίδια πορεία με τους φασαίους (βλ.φασαίοι).

Εργολαβίες: ιδιωτικά συμφέροντα που διεισδύουν στον χώρο του πανεπιστημίου για μπίζνεζ. Ο δρόμος για την έλευση τους στρώνεται από κυβερνητικά νομοσχέδια και εκπαιδευτικές αναδιαρθρώσεις που στοχεύουν τον δημόσιο χαρακτήρα του πανεπιστημίου, θέλοντας να αποκλείσουν από την ανώτατη εκπαίδευση τα παιδιά της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων. Μέσα στις σχολές αναλαμβάνουν συνήθως τους τομείς που σχετίζονται με την καθαριότητα, την σίτιση και την φύλαξη, κερδοσκοπώντας πάνω στις ανάγκες των φοιτητών/τριών και εκμεταλλευόμενοι με χερίστο τρόπο τον μόχθο των εργαζομένων στους

οποίους επιβάλλουν ένα εργασιακό καθεστώς γαλέρας. Είμαστε μαζί τους σε ανοιχτό πόλεμο. Όσον αφορά την σχολή μας, η μαφιοζοεταιρία myservices είναι αυτή που κάνει τα κουμάντα. Στο παρελθόν επισκεφτήκαμε τα γραφεία της. Το μέλλον είναι μπροστά.

Ευθυμίου Μαρία: συνταξιοδοτημένη πρώην καθηγήτρια της σχολής. Το όνομα της κοσμούσε και το προηγούμενο λεξικό μας, μιας και με την εν λόγω είχαμε μια σχέση αγάπης και μίσους. Μας αγαπούσε τόσο που μετά από παρέμβαση που πραγματοποιήσαμε σε εξεταζόμενο μάθημα της, βγήκε σε όλα τα κανάλια να προστάξει την κατασταλτική μας αντιμετώπιση. Ο Κούλης την επιβράβευσε με καλέσματα στο Μαξίμου, μέχρι και για πρόεδρος της δημοκρατίας ακούστηκε. Πλέον έκανε στροφή στην καριέρα της και ακολούθησε το παιδικό της όνειρο: χάρη στον σκηνοθέτη Κακλέα εμφανίστηκε στην Επίδαυρο στην παράσταση «Πλούτος» για να μας μιλήσει για την κατανομή του πλούτου. Δηλαδή για το πώς οι λίγοι θα εξακολουθούν να πλουτίζουν από την εργασία των πολλών, ενώ αυτοί (οι λίγοι) δεν παράγουν τίποτα!

K

Κομματόσκυλα: λέξη προερχόμενη από την αναρχική διάλεκτο, με βαθιές ρίζες στην ελληνική κοινωνία. Τα κομματόσκυλα είναι οι αυλικόι των κομμάτων. Οι παρατρεχάμενοι ρε παιδί μου, αυτοί που ακολουθούν τυφλά / πιστά / υποτακτικά την κομματική γραμμή (χωρίς να την διαμορφώνουν) και βγάζουν όλη την πρακτική λάντζα για το κόμμα (ανεξαρτήτου πολιτικού φάσματος). Ε, αν το όνειρο σου είναι να καταντήσεις έτσι, πέτα τό το λεξικό, χαλάλι τα λεφτά που μαζέψαμε για να το εκδώσουμε.

M

Μαυροκόκκινο Νήμα: ελευθεριακό - αναρχικό βιβλιοπωλείο που λειτουργεί στο Αναρχικό Στέκι Φιλοσοφικής. Στόχος του είναι να «πάει κόντρα στο κύμα» της μονόπλευρης γνώσης και της ιδεολογικής μονομέρειας του προγράμματος σπουδών και να αναδείξει την επικαιρότητα των ελευθεριακών, ταξικών και επαναστατικών ιδεών και προγραμματικών προτάσεων του αναρχισμού, που σε όλο τον κόσμο

έχουν εμπνεύσει εκατομμύρια ανθρώπους. Θέλει να λειτουργήσει κόντρα στο σκοτάδι της αστικής εκπαίδευσης και κόντρα στην κατασυκοφάντηση των αναρχικών ιδεών. Κι αν θέλετε (κι ας παρεξηγηθούμε): κόντρα στον «εναλλακτικό παρεϊσμό» και την απολιτίκ «φασούλα», που θέλει τα στέκια χώρους «αράγματος» και δήθεν αντισυμβατικής, ατομικιστικής υποκουλτούρας. Το Μαυροκόκκινο Νήμα στοχεύει στην πολιτικοποίηση, την ανάπτυξη της κριτικής σκέψης και στην δημιουργία ενός χώρου ιδεολογικοπολιτικής ζύμωσης, μεταβίβασης και συλλογικής διάπλασης αξιών στοχεύοντας να ρηγματώσει το συστημικό μονοπώλιο γνώσης και ιδεών. Σε καλούμε να το επισκεφτείς και γιατί όχι, να συμβάλλεις στον εμπλουτισμό και την ανάπτυξη του!

N

Νικολαΐδου: Η Βάνα Νικολαΐδου φέρει τον τίτλο της καθηγήτριας στο τμήμα φιλοσοφίας του ΕΚΠΑ. Είναι ευρύτερα γνωστή για τις δεξιές και αυταρχικές της απόψεις, καθώς και για το μίσος που τρέφει κατά όσων θεωρεί πολιτικούς της αντιπάλους. Μάλιστα, εμπορούμενη από το μίσος αυτό, δεν είναι λίγες οι φορές που έχει στοχοποιήσει φοιτητικές ομάδες και έχει παροτρύνει δημοσίως την φυσική τους εξόντωση. Τα τελευταία χρόνια, η Βάνα Νικολαΐδου συγκεντρώνει όλο και περισσότερο τα φώτα της προβολής πάνω της. Ο λόγος που συμβαίνει αυτό, σαφώς και δεν ερείδεται στα επιχειρήματα τεκμηρίωσης των απόψεων της ή για την επιστημονική και γνωσιακή της επάρκεια ή καλλιέργεια. Αντίθετα, η Νικολαΐδου επιβραβεύεται, όπως παλιότερα συνέβαινε με την συνταξιοδοτημένη πια Μαρία Ευθυμίου, για τις υπηρεσίες που προσφέρει μέσω της ακαδημαϊκής της ιδιότητας, τόσο στην υφιστάμενη κυβέρνηση όσο και σε ιδιωτικά και επιχειρηματικά συμφέροντα που καιροφυλακτούν για να εισβάλουν εντός των πανεπιστημίων στοχεύοντας στην κερδοφορία. Το όνειρο της είναι γνωστό: ένα πανεπιστήμιο φρουρούμενο από κάθε λογής έμμισθο δολοφόνο, το οποίο θα λειτουργεί απρόσκοπτα στα πρότυπα ιδιωτικής εταιρείας και θα παράγει πειθήνιους ανθρώπους με χειραγωγημένες συνειδήσεις. Ένα πανεπιστήμιο των μπίζνες και της προπαγάνδας, φτιαγμένο πάνω στο αίμα και τις φυλακίσεις όσων αντιδράσουν σε αυτό. Προφανώς, όλα αυτά, δεν είναι παρά όνειρο θερινής νυκτός! Διόλου δεν έχει κρύψει αυτές τις φαντασιώσεις της η Νικολαΐδου. Έχει

επικροτήσει και έχει προτάξει την βίαιη αντιμετώπιση φοιτητικών αγώνων ουκ ολίγες φορές. Όπως και έχει υποστηρίξει την άποψη ότι ένστολοι οπλοφόροι που ουδεμία επιστημονική κατάρτιση έχουν, παρά μόνο την «κατάρτιση» στην έμμισθη βία, θα πρέπει να μπαينوβγαίνουν στα πανεπιστήμια για να τραμπουκίζουν, να βασανίζουν και να συλλαμβάνουν αυτούς τους οποίους η ίδια διδάσκει. Όλα τα παραπάνω συναρθρώνουν μία και μόνο πραγματικότητα: η Βάνα δεν είναι καθηγήτρια. Είναι κυβερνητική υπάλληλος. Κυβερνητική υπάλληλος σε ρόλο «λαγού» που ενίοτε ασκεί και ακροδεξιά πίεση στην Νέα Δημοκρατία για να την βοηθήσει να «απελευθερωθεί» και να δράσει ακόμη πιο βίαια με ηθική νομιμοποίηση. Στα μάτι της πραγματικής πλειοψηφίας λοιπόν, και για τους παραπάνω λόγους, η Νικολαΐδου είναι ένα και μόνο πράγμα: κατάπτυστη.

Π

Πανεπιστημιακή Αστυνομία: θεσμοθετημένο αστυνομικό σώμα από τον νόμο Κεραμέως-Χρυσοχοϊδη. Παρά τις αρχικές κυβερνητικές εξαγγελίες για την μόνιμη εγκατάσταση της πανεπιστημιακής αστυνομίας εντός των πανεπιστημιακών χώρων και μετά από αλληπάλληλες καθυστερήσεις και αναδιπλώσεις στον σχεδιασμό (στην αρχή θα περιπολούσαν εντός των campus, στην συνέχεια θα βρίσκονταν στις εισόδους, μετά βρέθηκαν να υπηρετούν στα κοντινά Α.Τ.), το μέτρο της πανεπιστημιακής αστυνομίας δεν εφαρμόστηκε στην πράξη ποτέ. Αρκέστηκαν σε κάποιες γραφικές εμφανίσεις έξω από το campus της πανεπιστημιούπολης, όπου φέρανε ΜΑΤ για να τους φυλάνε. Εκεί έλαβαν τις απαραίτητες απαντήσεις από τους αγωνιζόμενους φοιτητές/τριες. Η εφαρμογή της εγκατάστασης τους προσέκρουσε πάνω στις φοιτητικές αντιστάσεις, στις οποίες συμβάλαμε κι εμείς ως Αναρχικό Στέκι Φιλοσοφικής με καμπάνια δράσεων και κινητοποιήσεων ενάντια στην πανεπιστημιακή αστυνομία και τις νεοφιλελεύθερες μεταρρυθμίσεις στην εκπαίδευση. Εν κατακλείδι, η πανεπιστημιακή αστυνομία πετάχθηκε από το αγωνιζόμενο φοιτητικό κίνημα στον σκουπιδοτενεκέ της ιστορίας. Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν πρέπει να είμαστε σε επαγρύπνηση. Ότι κερδίζεται με αγώνες χρόνων μπορεί να παρθεί πίσω εν μία νυκτεί, αν οι συσχετισμοί το επιτρέψουν.

Π.Α.Σ.Π.: Περιθωριακό μόρφωμα που ανήκει στο κόμμα που έφερε τα μνημόνια. Τα μέλη της στην φιλοσοφική μετά βίας γεμίζουν βαν (απ' τα μικρά). Φήμες λένε ότι συμμετέχουν σε μεταφυσικά συμπόσια που προσκαλούν το πνεύμα του Παπανδρέου (του ορίτζιναλ, όχι του μαλάκα) για να τους δώσει τα σοσιαλιστικά του “φώτα” και να επανέλθουν στην εξουσία. Ευτυχώς ο λαός τους ξαπόστειλε, γράφαμε στο αντίστοιχο λεξικό, πριν από μερικά χρόνια. Βιαστήκαμε; Θα το δείξει η ιστορία, μιας και το ΠΑΣΟΚ σπρώχνεται ξανά, για να αποτελέσει το ενδοουστημικό αντίπαλο δέος της Νέας Δημοκρατίας στην διακυβέρνηση της χώρας. Τα πεπραγμένα του, όπως πολύ μερικώς μπορούμε να τα συνοψίσουμε στην πιο σύγχρονη ιστορία, στην ένταξη στα μνημόνια και την υπερψήφιση όλων των αντιλαϊκών μνημονιακών μέτρων έκτοτε, την ένταση της καταστολής και τις νεοφιλελεύθερες μεταρρυθμίσεις στην εκπαίδευση (πχ. νόμος Διαμαντοπούλου) κατά την διακυβέρνηση του. Ο,τι και να γίνει, δεν θα σβηστούν από την ιστορική μνήμη ως λαομίσητα καθάρματα.

Π.Κ.Σ.: ότι λέγαμε στο προηγούμενο λεξικό ισχύει και σήμερα και θα ισχύει και στα επόμενα:

«η φοιτητική παράταξη του Κ.Κ.Ε. Λενινοσταλινικής ιδεολογίας, πιστοί στις εντολές του κόμματος και στρατιώτες στην γραμμή των ανωτέρων τους (εσωκομματική ισότητα να φαν κι οι κότες!!). Εδώ και δεκαετίες αποτελούν αδιάσπαστους πυλώνες του αστικού συστήματος, αντιμάχονται τις λαϊκές διεκδικήσεις που δεν ελέγχουν και συχνά εισπράττουν τα «μπράβο» του πολιτικού συστήματος για τον τρόπο που διαδηλώνουν (η πιο αντιστασιακή τους ενέργεια είναι να σκεπάσουν την ντουντούκα για να βγάλει πιο aggressive ήχο). Οι κνίτες συνήθως φοβούνται να αντιπαρατεθούν πολιτικά με τους αναρχικούς, εκτοξεύοντας γελοίες συνωμοσιολογικές θεωρίες για το αναρχικό κίνημα περί «προβοκατόρων», «σκοτεινών δυνάμεων» και άλλα τέτοια ευφάνταστα που θα ζήλευε μέχρι και ο Στέφανος Χίος! Όπως και στην περίπτωση των Ε.Α.Α.Κ, στις γραμμές της Π.Κ.Σ. θα συναντήσεις αξιολογούς νέους που αντί να αναζητήσουν την καπιταλιστική ανατροπή στα ελευθεριακά προτάγματα του αναρχισμού, εγκλωβίστηκαν στα εξουσιαστικά μαρξιστικά δόγματα του κρατικίστικου «κομμουνισμού». Α και κάτι σημαντικό: μην δώσεις θάρρος στους κνίτες και σου πιάσουν κουβέντα. Θα σε κυνηγάνε στους διαδρόμους της σχολής, θα σου τηλεφωνούν κάθε μέρα, θα σκαρφαλώνουν μέχρι και στα παράθυρα την

ώρα που ουρείς για να σου πουλήσουν κουπόνι. Η επιλογή δική σου! Εμείς προειδοποιήσαμε...»

P

Ρεβινζιονιστές: κατά την μαρξιστική ορολογία, «αναθεωρητές» του κλασικού μαρξισμού. Οι «ρεβινζιονιστές» μαρξιστές καλούν σε επανάγνωση της θεωρίας για να βρουν «τι πήγε λάθος» στις χώρες της ΕΣΣΔ. Δεν είναι μόνο ιδεολογικά απέναντι με τους «σταλινικούς» που υπερασπίζονται τα αυταρχικά καθεστώτα του «υπαρκτού σοσιαλισμού» αλλά και με εμάς. Αλλά όπως καταλαβαίνεις, για εντελώς διαφορετικούς λόγους. Η εξήγηση δεν είναι διόλου περίπλοκη: το κίνημα μας, ο αναρχισμός, αναπτύχθηκε σε ανταγωνισμό με αυτό των μαρξιστών. Οι αναρχικοί με προεξάρχοντα τον Μπακούνιν είχαν σχεδόν «προφητικά» περιγράψει την έκβαση των σοσιαλιστικών κρατών: δεσποτικά κράτη των οποίων την εξουσία θα διαχειρίζεται μια κομματική κάστα εξ ονόματος του προλεταριάτου. Ιστορικά αυτό που συνέβη είναι η πλήρης επιβεβαίωση της αναρχικής θεωρίας για τον εξουσιαστικό χαρακτήρα του μαρξισμού και όχι κάποιας μορφής «παρέκκλιση» από την μαρξιστική ιδεολογία, όπως διατείνονται οι «αναθεωρητικοί». Καθόλου τυχαίο δεν είναι το γεγονός ότι όλες αυτές οι οργανώσεις που ψάχνουν να βρουν «τι πήγε λάθος» όσον αφορά τα «σοσιαλιστικά κράτη» διαχρονικώς επιδίδονται σε αγώνα δρόμου με την δεξιά για να φέρουν στην κυβέρνηση την αριστερά (στην πασοκική ή συριζαϊκή μορφή της) και όχι για να φέρουν μια «ανανεωμένη» εκδοχή της «δικτατορίας του προλεταριάτου».

Φ

«Φασαίοι»: Μάλλον έμαθες τον όρο στην χυδαία σεξιστική διάλεκτο που μιλάει για «φασαίες» και «σλατίνες». Την ξέρουμε κι εμείς αυτή την γλώσσα, δεν γίναμε μπούμερς πριν την ώρα μας. Μόνο που όταν εμείς μιλούσαμε για «φασέους/ες» οι καγκουραίοι μάζευαν βελανίδια. Όλα κι όλα! Φασαίοι/ες λοιπόν, -οι ορίζινα-, είναι αυτοί που μπλέκονται με την αναρχία στα φοιτητικά τους χρόνια γιατί...έτσι ρε μπρο, η φάση κι ετσ. Συνήθως οι φασαίες κι οι φασαίοι δεν ξέρουν τίποτα για τον αναρχισμό, ο Μπακούνιν κι ο Κροπότκιν τους είναι πολύ «μπανάλ», καλά τον Μάχνο τον βλέπουν στις

γκραβούρες με την χαίτη και τον μπερδεύουν με τον Ρόρυ Γκάλαχερ (ήδη κάποιος φασαίος αναρωτιέται γιατί αυτοί οι μπούμερς λένε γκραβούρες και όχι φωτο και γιατί έδωσαν παράδειγμα τον Γκάλαχερ και όχι καναν φέιμους).

Η πολιτική θεωρία τους φαίνεται «αραχνιασμένη». Τότε γιατί αναμιγνύονται με έναν πολιτικό χώρο; Αιώνια ερωτήματα! Πάνω-κάτω, ακολούθησαν μια μόδα που τους φάνηκε ουάου και είχαν όντως κάποιες κοινωνικές ευαισθησίες. Αλλά πού ώρα για μελέτη και ανάλυση του κόσμου και που να τρέχουμε να κάνουμε τις ευαισθησίες δύναμη ανατροπής! Αλλά και από δράση βράστα. Άντε να ακολουθήσουν τίποτα καλέσματα σαν «ατομικότητες». Δεν οργανώνονται παρά για ελάχιστο χρόνο, δεν μπορούν να διανοηθούν ότι μπορούν οι ίδιοι/ες να πάνε μπροστά τα πράγματα ως ενεργά πολιτικά υποκείμενα με λόγο και βούληση. Στην αρχή οι φασαίοι/ες караγουστάρουν το «κίνημα» (το οποίο είναι «ένα» στο μυαλό τους). Θυμώνουν με κριτικές σε λάθη και ανεπάρκειες, δεν τους είναι καθόλου γουστόζικες οι ιδεολογικοπολιτικές προτάσεις για «προχώρημα», «κοινωνική και ταξική γιγάντωση», «επαναστατική προοπτική» κλπ. Δεν πολυσυμπαθούν αυτούς που αγωνιούν για την κοινωνική αλλαγή και δεν κάνουν απλά την «φάση» τους μέσα στους αγώνες. Όλα αυτά τους ακούγονται βαρετά «μπλα μπλα».

Η συνέχεια; Σχεδόν πάντα η ίδια: καθυβρίζουν το «κίνημα» (με το οποίο σπανίως αποκτούν οργανωτική σχέση για πάνω από 2-3 χρόνια) και μετά ιδιωτεύουν.

Φοιτητικό κίνημα: κατακρεουργημένο από κομματικούς πατέρες και επίδοξους καπηλευτές. Όμως ο τροχός γυρίζει. Η αγωνιζόμενη νεολαία θα αλλάξει τους συσχετισμούς. Θα παλέψει, θα συλλογικοποιηθεί, θα πετάξει στα σκουπίδια τις αυταπάτες ότι θα «πιάσει τον παπά απ' τα αρχίδια» αν κοιτάξει την πάρτη της. Δεν θα υποταχεί περιμένοντας ένα υποτιμημένο πτυχίο και μια ζωή στην επισφάλεια, το άγχος και την εκμετάλλευση. Θα κάνει την Επανάσταση από ουτοπικό πρόταγμα, πρόταγμα ζωής και ρεαλισμού.

ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΣΤΕΚΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗΣ
(8ος όροφος - αίθουσα 819)

Ιστότοπος: <https://steki-fls.espivblogs.net>

Επικοινωνία: anarxikes.oi-fls@espiv.net & facebook



ΝΟΕΜΒΡΗΣ 2024